

Arrest

nr. 253 397 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 september 2020. Ook zijn partner dient op 19 september 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Salvador. U woonde in de kolonie Santa Lucia in Mejicanos samen met uw partner (D.D.C.O.R.(...), DVZ X en CGVS X). U

werkte in een callcenter in San Salvador, uw partner werkte in een restaurant. Door uw wijzigende uurrooster konden jullie niet steeds samen naar het werk en moest uw partner in de ochtend de bus nemen.

De problemen met de bendeleden van de bende 18 begonnen in januari 2019. Vanaf dan moest u de bendeleden 10 à 15 dollar betalen telkens u en uw partner hen passeerden op weg naar de bushalte. In februari was er een discussie met een buurman die gelinkt is aan de bende en jullie uitschold en met de dood bedreigde. Hierop verhuisden jullie naar een huis verderop in de straat. Nadat jullie verhuisd zijn werd op 16 februari 2019 een buurvrouw vermoord aan jullie oude woonst. Jullie vermoeden dat uw partner het eigenlijke doelwit was aangezien jullie dezelfde ingang van het gebouw gebruikten. Ondertussen betaalde u de bendeleden elke ochtend 10 à 15 dollar.

Eind april 2019 vertrok u naar de Verenigde Staten om uw neven om hulp te vragen met betrekking tot de situatie in El Salvador. Ze besloten u geld te lenen. U verbleef bij een vriendin van uw moeder in Los Angeles. Uw partner bleef werken en passeerde die dagen alleen langs de bendeleden, ze riepen haar na en op een avond achtervolgde een bendelid haar. Toen u terugkwam uit de Verenigde Staten begin mei eisten de bendeleden dat u het achterstallige bedrag van uw afwezigheid zou betalen. Ze eisten 100 dollar per week en meenden dat u geld had omdat u in de Verenigde Staten was geweest. U bleef de 10 à 15 dollar per dag betalen aangezien u niet over het gevraagde bedrag beschikte.

In juli 2019 begonnen de bendeleden jullie met de dood te bedreigen, spraken ze jullie aan met 'lopende zakken' (of lijkzakken) en hoorde u hoe jullie als missie van een veertienjarig bendelid werden aangeduid. U meent dat de jongen jullie moest vermoorden. Midden augustus besloten jullie te vluchten en op 22 augustus kocht u de vliegtickets.

U verliet El Salvador op 11 september 2019 met uw partner en jullie kwamen daags nadien aan in België.

Op 4 maart 2020 werd uw schoonvader door twee bendeleden overvallen toen hij in de ochtend te paard op weg was naar zijn werk. Ze vroegen of hij geld had en toen hij zei van niet, werd hij beschoten door de bendeleden. Hij werd door de schoten geraakt en moest naar het ziekenhuis. Uw schoonmoeder deed aangifte van dit incident bij een detective.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bende 18 dient te vrezen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw paspoort en uw geboorteakte. Daarnaast staat u uw verklaringen ook met het bewijs van aangifte bij de politie d.d. 9 september 2019, de factuur van de vliegtickets, enkele foto's van uw verwonde schoonvader en een bewijs van opname in het ziekenhuis in maart 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met leden van de bende 18. Begin januari 2019 begonnen de bendeleden u lastig te vallen, waarna zij u zouden hebben bedreigd en afgeperst. Ook was uw partner in discussie gegaan met uw buurman die gelinkt was met de bendeleden. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Immers bent u er niet in geslaagd uw vrees voor de bende 18 aannemelijk te maken.

De problemen met de bendeleden van de bende 18 begonnen in januari 2019. Vanaf dan moest u de bendeleden 10 à 15 dollar betalen telkens u en uw partner hen passeerde op weg naar de bushalte. De bendeleden riepen jullie na en haalden elke weekdag het geld op als jullie passeerden. Eind april 2019 ging u naar de Verenigde Staten op bezoek bij uw neven. In die periode was uw partner alleen en riepen ze haar na en zou zij op een avond achtervolgd zijn door een bendelid. Gedurende die periode stond ze geen geld af aan de bendeleden. Bij uw terugkeer uit de Verenigde Staten vroegen de bendeleden 100 dollar per week, u moest ook achterstallige betalingen uitvoeren voor de periode die u in de Verenigde Staten had doorgebracht (CGVS, p.10). U verklaart dat de bendeleden op jullie riepen, jullie bedreigden en geld vroegen.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat, zelfs als deze bedreigingen werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, deze nog niet als voldoende ernstig kunnen worden aanzien. Het bleef bij vragen naar renta, en toen u het gevraagde bedrag van 100 dollar niet kon betalen, mocht u gewoon blijven betalen zoals voordien. Toen jullie niet meer betaalden en besloten om te vluchten, konden jullie gedurende een maand zonder problemen binnen blijven. De bendeleden wisten nochtans waar jullie woonden via de vroegere buurman die volgens u banden had met deze criminelen (CGVS, p.12) en nadat een bendelid uw partner op een dag zou hebben achtervolgd (CGVS, p.10 en CGVS 19/23337, p.7). De bendeleden zouden jullie bovendien met de dood hebben bedreigd en ook een veertienjarige jongen zou zijn aangesteld met als missie jullie te doden. Dat u aangeeft dat jullie voortdurend werden afgeperst maar dat anderzijds uit uw verklaringen dient te worden afgeleid dat de bendeleden nooit zijn overgegaan tot daden van geweld toen u in gebreke bleef, relateert uw beweerde vrees in ernstige mate.

Verder dient te worden vastgesteld dat jullie vrees wordt ondermijnd door meerdere tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u en uw partner hebben afgelegd.

Zo vroeg het CGVS jullie of de bendeleden wapens bij zich hadden. U verklaart dat ze bendeleden nooit wapens bij zich hadden wanneer u ze passeerden (CGVS, p.13). Wanneer dezelfde vraag aan uw partner wordt gesteld zegt zij dat ze altijd wapens bij zich hadden en gaf zij zelfs een voorbeeld (CGVS 19/23337, p.9 en 11). Ze toonden de wapens weliswaar niet maar ze waren wel deels zichtbaar, zo verklaart zij. Dat jullie daar ondanks de veelvuldige bedreigingen geen gelijklopende verklaringen over afleggen, is opmerkelijk.

Ook over de problemen met uw vorige buurman blijkt het relaas weinig consistent. U verklaart dat de buurman op een dag een discussie had met uw partner in de openbare ruimte van het gebouw met sanitaire behoeften en begon te dreigen, waarop jullie enkele dagen later zijn verhuisd naar een huurhuis twee straten verder (CGVS, p.10). Uw partner verklaart dat deze buurman al meerdere keren langskwam aangezien hij telkens langs jullie slaapkamer moest passeren, en dat bij het laatste incident jullie "samen" waren en hij langs de slaapkamer passeerde en jullie toen begon te bedreigen (CGVS 19/23337, p.11). Bovendien verklaart uw partner dat deze buurman wel vaker langskwam en jullie bedreigde (CGVS 19/23337, p.6 en 11). De vaststelling dat jullie daar geen eenduidige verklaringen over afleggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ook uw verklaringen in verband met uw verblijfplaats in de maand voor jullie vertrek halen de geloofwaardigheid van de feiten onderuit. Reeds tijdens uw interview bij DVZ werd gevraagd naar al uw verblijfplaatsen tot aan uw vertrek (DVZ, p.5-6 en DVZ 19/23337, p.5-6). U hebt daar verklaard dat u tot uw vertrek steeds in het huis hebt gewoond met uw partner. U verhuisde met uw partner midden februari omwille van de discussie met uw buurman maar bleef in dezelfde straat wonen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u en uw partner telkens gevraagd waar u woonde vlak voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p.3 en 14). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u op een bepaald moment voor uw vertrek elders zou hebben verbleven dan in het huis dat jullie samen huurden.

Uw partner verklaarde evenwel dat jullie al sinds 15 augustus 2019, na het opzeggen van de huur, bij uw moeder verbleven (CGVS 19/23337, p.12-13). Het is zeer merkwaardig dat zij aangeeft dat jullie bijna een maand in het huis van uw moeder waren, terwijl u aangeeft tot jullie vertrek in jullie eigen woonst te hebben verbleven.

Uw partner stelde daarbij ook dat jullie huis nu leegstaat (CGVS 19/23337, p.12), terwijl u stelt dat er een vriend in het huis woont (CGVS, p.14). U beweert ook dat jullie geen afscheid hebben kunnen nemen van vrienden en “zelfs niet van familie” (CGVS, p.14). Dit valt maar moeilijk te rijmen met het relaas van uw partner, die verklaarde dat jullie bij uw moeder inwoonden op het moment van het vertrek en die bovendien aangaf dat zij ook nog afscheid kon nemen van haar ouders (CGVS 19/23337, p.13).

Bovenstaand geheel van tegenstrijdigheden ondermijnt het geloof in jullie asielrelaas in zeer ernstige mate.

Verder stelt het CGVS ook vast dat u en uw partner jullie vrees meermaals baseren op gebeurtenissen die maar moeilijk met jullie zagezegde problemen in verband kunnen worden gebracht.

Zo rijzen ernstige twijfels bij uw verklaringen in verband met de moord op een vrouw van 16 februari 2019 en uw bewering dat men in deze eigenlijk uw partner viseerde. Ten eerste leggen u noch uw partner hiervoor enig bewijs neer. Ten tweede is de veronderstelling dat uw partner het eigenlijke doelwit was niet meer dan een boude verklaring die jullie op geen enkele manier concreet maken. Gevraagd waarom u dit denkt verklaren u en uw partner dat dit was omdat de buurman eerder doodsbedreigingen had geuit tegen uw partner en omdat de moord plaatsvond ‘in de deur die wij ook altijd gebruikten om naar binnen te gaan’ (CGVS, p.10 en 12, CGVS 19/23337, p.9 en 11). Echter is het ook zo dat jullie op het moment al enkele dagen waren verhuisd, iets wat jullie voormalige buurman toch ook niet kan zijn ontgaan. Ten derde is het zeer vreemd dat ze na deze zagezegde mislukte moordpoging op uw partner niet nogmaals zouden hebben geprobeerd. Des te meer aangezien uw partner wel degelijk elke werkdag met u en zelfs zonder u (tijdens uw reis naar de Verenigde Staten) langs deze bendeleden moest passeren, en jullie na de moord op deze vrouw nog ruim een half jaar in de wijk zijn blijven wonen. De bendeleden hadden dus de tijd en de mogelijkheid om uw vrouw te treffen, indien zij dit werkelijk van plan waren.

Verder verklaart u dat uw schoonvader op 4 maart 2020 door twee individuen overvallen werd toen hij in de ochtend te paard op weg was naar zijn werk. Ze vroegen of hij geld had en toen hij zei van niet, werd hij beschoten. De link met jullie incidenten is onduidelijk: u zegt dat de daders geen andere mensen aangesproken hebben en uw schoonvader wel, al ziet het CGVS niet in hoe u zulks zou kunnen weten. U heeft het over het feit dat de daders ‘niet van de buurt waren’ volgens uw schoonmoeder en enkele omwonenden (CGVS, p.11 en 13, CGVS 19/23338, p.5, 8, 10 en 13), echter rijst de vraag waarom dan moet worden verondersteld dat ze dan wel uit uw buurt zouden komen. Bovendien is het opmerkelijk dat jullie voor het vertrek nog een maand ondergedoken konden leven in de kolonie waar de bendeleden jullie bedreigden, maar dat uw schoonvader zeven maanden na jullie incidenten in een verdere kolonie zou worden aangevallen. Alleszins hebben deze criminelen bij uw schoonvader niet naar jullie geïnformeerd en werden jullie namen niet genoemd, waardoor eerder het vermoeden rijst dat uw schoonvader het toevallige slachtoffer is geworden van bendegeweld. Wat betreft de foto’s waarop een gewonde persoon te zien is, dient te worden opgemerkt dat een foto geen bewijs levert voor de identiteit van de persoon die erop te zien is, laat staan dat u hiermee aantoont dat een eventuele aanval tegen deze persoon het gevolg zou zijn van problemen die u zelf zou hebben gekend.

Voorts kan gesteld worden dat uw houding na de beweerde feiten niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet worden opgemerkt dat u na de eerste incidenten nog enkele maanden in El Salvador bleef wonen. Op de DVZ verklaart uw partner dat jullie ‘het land in allerijl moeten verlaten’ (DVZ 19/23337, p.6). Echter namen jullie al op 15 augustus het besluit te vertrekken maar verkozen jullie een goedkopere, doch veel latere vlucht (CVGS, p.10, CGVS 19/23337, p.5). U zei dat de prijs u tegenhield om een snellere vlucht te boeken, maar ging enkele maanden ervoor nog naar de Verenigde Staten om financiële hulp te vragen (CGVS, p.11). Daarbij gaf u toen in april al aan geld te willen lenen van uw neven omwille van de situatie in El Salvador. Uw neven zouden daar ook mee hebben ingestemd. Het is opmerkelijk dat u dan pas in augustus besliste te vertrekken, om nog eens een week later tickets te kopen, bovendien voor een goedkopere vlucht in september (CGVS, p.8 en 10). Dat u zolang talmt om het land te verlaten, kan onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat jullie in de maand voor het vertrek nauwelijks naar buiten durfden en in voortdurende angst leefden. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan er toch van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk uw land verlaat. Door nog wekenlang te wachten met het nemen van een vlucht uit El Salvador wordt de ernst van jullie verklaarde vrees nog verder ondermijnd.

Bovendien verliet u eerder al het land, bleef uw partner in El Salvador en passeerde ze alleen langs de bendeleden, ondanks de gedachte dat zij het eigenlijke doelwit zou zijn van een moordpoging anderhalve maand eerder. U verklaart hierbij dat u naar de Verenigde Staten ging om hulp te vragen aan uw neven maar u voegt hieraan toe dat u hen niet gezien hebt aangezien u bij een vriendin van uw moeder verbleef (CGVS, p.8 en 10). Daarbij verklaart u ook dat u jaarlijks naar de Verenigde Staten reisde om uw visum in orde te brengen (CGVS, p.9), wat dan ook de werkelijke reden voor deze reis lijkt te zijn. Het feit dat u dit risico nam en uw partner alleen liet, lijkt allerminst de houding van een persoon die voor zijn leven en dat van zijn partner vreest. Ook dit ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen.

U haalt geen andere problemen in El Salvador aan. Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. U maakte jaarlijks een reis naar de Verenigde Staten. Enkel in 2019 spraken bendeleden u hierover aan en vroegen ze meer gel omdat u naar 'het Noorden' was gegaan. Toen u zei dit bedrag niet te kunnen betalen, kon u de daaropvolgende maanden gewoon verder het oude bedrag betalen (CGVS, p. 10-11).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, de identiteitskaarten, jullie geboorteaktes en uw rijbewijs bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. De factuur van het reisagentschap toont wanneer jullie de vliegtickets naar België kochten, wat hier niet wordt betwist. De aangifte bij de politie door u en uw partner op 9 september 2019 kan de bovenstaande vaststellingen evenmin weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien stelt het CGVS vast dat u lang heeft gewacht met het indienen van een klacht, namelijk tot 9 september 2019, of twee dagen voor jullie vertrek uit El Salvador. Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat jullie dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van jullie problemen. Het document in verband met een ziekenhuisopname in maart 2020 levert geen bewijs voor wat jullie hebben verklaard, namelijk dat er een verband zou bestaan tussen het incident waarvan uw

schoonvader het slachtoffer zou zijn geworden en de problemen die jullie zelf zouden hebben gekend met een bende.

Uw advocaat vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 september 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 22 september 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Ten aanzien van verzoekers partner wordt op 5 oktober 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 254 547.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020;
- COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020;
- UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming

al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met leden van Barrio 18. Begin januari 2019 zouden de bendeleden zijn begonnen met het lastig vallen van verzoeker en zijn partner, waarna zij hen zouden hebben bedreigd en afgeperst. Ook zou zijn partner in discussie zijn gegaan met hun buurman, die gelinkt was met de bendeleden.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering of afpersing), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals

journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politie mensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op wat volgt.

Verzoekers paspoort en dat van zijn partner, hun identiteitskaart, hun geboorteakte en zijn rijbewijs hebben betrekking op hun persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De factuur van het reisagentschap toont aan wanneer verzoeker en zijn partner de vliegtickets naar België kochten, wat hier evenmin wordt betwist. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de persoonlijke problemen van verzoeker en zijn partner.

Wat betreft de aangifte bij de politie door verzoeker en zijn partner op 9 september 2019, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en niet gebaseerd is op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker en zijn partner, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien stelt het CGVS terecht vast dat verzoeker lang heeft gewacht met het indienen van een klacht, namelijk tot 9 september 2019, of twee dagen voor zijn vertrek uit El Salvador. Dit geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat hij en zijn partner dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van hun problemen.

Inzake het document in verband met een ziekenhuisopname van hun (schoon)vader in maart 2020, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat dit document niet bewijst wat verzoeker en zijn partner hebben verklaard, namelijk dat er een verband zou bestaan tussen het incident waarvan hun (schoon)vader het slachtoffer zou zijn geworden en de problemen die zij zelf zouden hebben gekend met een bende.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal besluit dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn partner dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding

vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker en zijn partner meerdere tegenstrijdige verklaringen afleggen, onder meer over het wapenbezit van de bendeleden, de problemen met de vorige buurman en hun verblijfplaats in de maand voor hun vertrek, (ii) zij hun vrees baseren op gebeurtenissen die moeilijk met hun beweerde problemen in verband kunnen worden gebracht, met name wat betreft de moord op een vrouw op 16 februari 2019 en de overval op hun (schoon)vader en (iii) hun houding na de beweerde feiten niet getuigt van een nood aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op een tegenstrijdigheid omtrent de omstandigheid of de bendeleden al dan niet gewapend waren, doet verzoeker dit af als een misverstand. Hij werpt op dat hij ervan uitging dat hem werd gevraagd of de bendeleden ooit wapens hadden gebruikt tegen hem, wat niet het geval is; zijn partner dacht dan weer dat de ondervrager wilde weten of de bendeleden überhaupt een wapen bij zich hadden, wat wel het geval was. Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. De verklaringen van verzoeker en zijn partner zijn immers duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie. Op de vraag of de bendeleden wapens bij zich hadden, verklaarde verzoeker *“wij hebben dat nooit gezien, we hebben dat wel gehoord, 's nachts vuurden ze die af.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). Verzoekers partner stelde daarentegen dat bendeleden altijd wapens bij zich droegen en antwoordde op de vraag of de bendeleden die wapens toonden als zij die renta moesten betalen: *“Nee, ze lieten die niet zien, maar ze droegen die op zich, je kon dat zien door hun hemd, wapens hebben dat stukje, je kon dat zien als achter hun rug hadden weggestoken.”* (notities persoonlijk onderhoud partner, p. 11). Dat verzoeker en zijn partner hierover inconsistente verklaringen afleggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchrelaas.

Inzake de vastgestelde inconsistenties over de problemen met hun vorige buurman, laat verzoeker gelden dat hij door de commissaris-generaal verkeerd werd begrepen. Hij licht toe dat hij en zijn partner niet twee straten verder verhuisd waren, maar twee huizen verder waardoor zij nog erg dicht bij de buurman woonden en hij aldus wel degelijk meermaals langs hun slaapkamer passeerde. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt inderdaad dat zowel verzoeker als zijn partner wel degelijk hebben verklaard twee huizen verderop te zijn verhuisd en niet twee straten verder (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10; notities persoonlijk onderhoud partner, p. 5). Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat hij en zijn partner incoherente verklaringen hebben afgelegd over het aantal keer zij in conflict kwamen met deze buurman en de locatie waarop het laatste incident zich heeft plaatsgevonden. Zo wordt vastgesteld: *“U verklaart dat de buurman op een dag een discussie had met uw partner in de openbare ruimte van het gebouw met sanitaire behoeftes en begon te dreigen, waarop jullie enkele dagen later zijn verhuisd naar een huurhuis twee straten verder (CGVS, p.10). Uw partner verklaart dat deze buurman al meerdere keren langskwam aangezien hij telkens langs jullie slaapkamer moest passeren, en dat bij het laatste incident jullie “samen” waren en hij langs de slaapkamer passeerde en jullie toen begon te bedreigen (CGVS 19/23337, p.11). Bovendien verklaart uw partner dat deze buurman wel vaker langskwam en jullie bedreigde (CGVS 19/23337, p.6 en 11).”* De vaststelling dat verzoeker en zijn partner daar geen eenduidige verklaringen over afleggen, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De tegenstrijdige verklaringen in verband met hun verblijfplaats in de maand voor hun vertrek, wijst verzoeker aan het feit dat hij noch zijn partner op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de kans kregen om uitgebreid hun relaas te doen. Ook hier weet verzoeker echter niet te overtuigen. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker en zijn

partner worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over hun verblijfplaats in de maand voor hun vertrek.

De uitleg in het verzoekschrift dat zij sinds 15 augustus 2019 nog steeds in hun eigen huis verbleven, maar 's nachts meestal bij zijn moeder overnachtten, is verder niet meer dan een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen om de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande hun verblijf te verklaren. Verzoekers partner verklaarde immers duidelijk dat zij sinds 15 augustus, na het opzeggen van de huur, bij zijn moeder verbleven (notities persoonlijk onderhoud partner, p. 12). Vermits zij hun huur hadden opgezegd, konden zij logischerwijs niet meer in het huurhuis hebben verbleven, ook niet enkel overdag. De inconsistente verklaringen hierover ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het relaas.

De Raad herinnert eraan dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, te meer wanneer zulke verklaringen in het licht van de objectieve landeninformatie over bendes en hun werkwijzen niet plausibel zijn. Het CGVS noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Gelet op de gewelddadige reputatie en werkwijzen van bendes zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus 12 oktober 2020), kon de commissaris-generaal redelijkerwijze bemerken dat er ernstige twijfels rijzen over verzoekers verklaringen over de moord op een vrouw op 16 februari 2019 en zijn bewering dat men eigenlijk zijn partner viseerde. De commissaris-generaal motiveert uitgebreid waarom verzoeker en zijn partner deze twijfels met hun verklaringen niet wegnemen en kon aldus terdege besluiten dat de bendeleden de tijd en mogelijkheid hadden om zijn partner te treffen, indien zij dat werkelijk van plan waren. Hetzelfde geldt voor het terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat de link tussen verzoekers problemen en de overval op zijn schoonvader onduidelijk is.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 5.4, te ontcrachten waardoor deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen. De motieven die betrekking hebben op de vaststelling dat hun houding na de beweerde feiten niet getuigt van een nood aan internationale bescherming, laat verzoeker verder ongemoeid.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad diens vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

5.7. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij werkte in een callcenter en zijn partner in een restaurant (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6, 7). In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet

zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als ‘returnee’/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met Barrio 18. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geïdoleerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerde geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerde geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 23 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES